

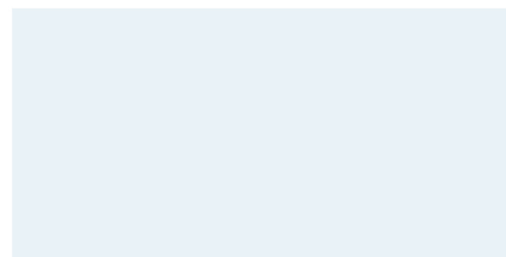
PONOSNO IN Z NOVIMI MOČMI V NOVO SEZONO

Uvodnik
Predsednik društva F.B. Sedej
Filip Hlede

September je mesec, ko društvo začrta pot, ki jo bo prehodil v novi sezoni.

Preden pa se ozremo v bodočnost, je prav da pogledamo tudi prehojeno pot. Ta je bila dolga, naporna, a tudi polna zadoščenj. Sezono, ki smo kot vsako leto zaključili z našim Festivalom, smo obogatili predvsem po zaslugi naše dramske družine, ki je na številnih festivalih in tekmovanjih dosegla odlične rezultate, večkrat je bila nagrajena kot najboljša predstava, obenem pa je nagrade za delo dobil tudi sam režiser Franko Žerjal, kateremu seveda čestitam, tako kot tudi celotni ekipi dramske družine.

Sledi na strani 3

POŠILJATELJ:
S.K.P.D. "F.B. Sedej"
Trg Svobode, 6
34070 Števerjan (GO) - ITALIJA

San Floriano del Collio, Luglio - Settembre 2014
Števerjan, Julij - September 2014
Anno XLVI Nr. 3
Leto XLVI Št. 3

KAZALO

ODREŠENJSKO DOGAJANJE	3
»KAJ MI MAR?«.....	4
POPRAVILA ŽUPNIJSKEGA DOMA "F. B. SEDEJ"	6
44. FESTIVAL NARODNO –ZABAVNE GLASBE »ŠTEVERJAN 2014«	7
NOVOSTI IZ GRAJSKE ULICE, OPROSTITUTE IZ VIA CASTELLO; PIŠE SE LETO 1927, MA NE 2014. – DRUGI DEL.....	8
PRAZNOVANJE SOZAVETNIKA SV. MOHORJA	10
MEŠANI PEVSKI ZBOR	10
OTROŠKE SANJE	11
SLAVČEK	11
DELOVANJE DRAMSKE DRUŽINE VEDNO PESTRO	11
POLETNO NOGOMETNO TEKMOVANJE	12
VINO IN ZVEZDE – ČAR POLETNE NOČI	12
OKUSI OB MEJI V NOVI ZASEDBI	12
ŠTEVERJANCI NA VELIKI PLANINI.....	13
LEPE VAŠKE TRADICIJE	13
<i>VSAKA MAMA JE PRAVA MAMA...</i>	14
ANKI V SPOMIN	16
SMRTI, ČESTITKE, DAROVI	17
KUHARSKI RECEPTI.....	18

Opremili in uredili člani društva »F. B. Sedej«
Damjan Klanjšček (glavni urednik)
Ivan Vogrič (odgovorni urednik)

Nove obraze smo dobili tudi na vodilnih mestih mladinskega krožka, katerim seveda zaželim dobro delo. Še največ zadoščenja pa je društvu prinesel Festival. Pohvale, ki jih prejemo s strani ansamblov in s strani publike nam dajejo vedno novo moč, da že naslednji dan mislimo na prihodnji Festival, ki bo letos 45. po vrsti.

Zadoščenja pa ne prihajajo samo od zunaj, zadoščenja so tudi vidna v naši notranjosti. Te imajo obraz mladih deklet in fantov, ki z odgovornostjo sprejemajo funkcije, ki so iz organizacijskega vidika odločilne za dobro izvedbo samega festivala. Seveda pa ne skrivamo veselja glede lepega vremena, ki smo ga imeli čez cel vikend, saj dobro vemo, da čez celo poletje skoraj ni bilo takega vikenda, kot smo ga doživeli za Festival. Vsa ta zadoščenja nam dajejo moč, da se z veseljem podamo v novo sezono, v kateri bo tudi občni zbor, ki je na vrsti v mesecu oktobru. V odbor, kot je tudi navada društva, bomo vključili nove, mlade obraze, ki bodo društvu prinesli svežino, s časom pa bodo prav ti člani prevzeli vodilna mesta samega društva. Prav je, da se tudi mladim da odgovornosti, saj samo če imajo odgovornosti lahko delajo, lahko tudi kaj zgrešijo, saj ravno iz napak se lahko tudi veliko naučijo. Ta je bil vedno najvažnejši nauk, ki smo se ga naučili od starejših odbornikov, in ki ga bomo posredovali tudi novim članom.

Predsednik društva F. B. Sedej
Filip Hlede

ODREŠENJSKO DOGAJANJE

Jesen ima podoben čar kot ostareli človek, ki se mirno ozira na prehojeno življenjsko pot in je hvaležen za številne dobre ljudi in pomembne priložnosti, ki so mu omogočale, da je postal zrela osebnost. Ko gre za zakonski par, vse več jih je, ki dočakajo različne jubileje, je to lahko srebrno, zlato ali celo biserno hvaležno spominjanje v dvoje. Taka starost sorodnikom in bližnjim ni nekaj motečega – pomislimo na papeža Janeza XXIII., mater Terezijo in toliko drugih žlahtno ostarelih poročenih ali samskih ljudi – marveč je vznemirljiva zaradi njihove osebne zrelosti in modrostne privlačnosti. Prepričan sem, da imajo starejši posebno starostno milost, nekateri za poglobitev duhovnega življenja, drugi milost spreobrnjenja. Morda bo kdo s 75-letnim Tonetom Pavčkom ponovil, kar je takrat napisal: »Na začetku sem Boga seveda pisal z veliko, potem se ga pisal z malo, nato ga sploh nisem pisal, Bog pa je ves čas pisal na moje krivine in ravnine. Tako sem nekako po ovinkih čez mnogo let začel iskati sveto in božje v pokrajini, v svojem življenju.«

Tega, da tudi v naši zamejski pokrajini in v našem osebnem življenju lahko iščemo in najdemo sveto in božje, se prej ali slej zave vsak človek. Zato se tudi odpira navdihom Posvečevalca sveta in človeka in ga na različne načine slavi in časti, saj je bil človek ustvarjen tudi za to, da bi svet občudoval in se po stvarih bližal Bogu. Pravzaprav je vsem, četudi nismo Frančiški Asiški, dano, da zapojemo svojo osebno sončno pesem, ki še ni bila nikoli zapeta. Jerry Linenger, astronaut slovenskega rodu, je v vesolju srečeval Boga in tam zapel svojo hvalnico stvarstva; planinec zapoje svojo, kmet svojo in vsak človek svojo. Tudi tisti, ki v Boga ne verujejo, ne morejo živeti brez češčenja, zato si izberejo kakšno stvar, kariero, zdravje, denar, najrazličnejše

idole ali druge nadomestke za Boga, da bi le izpolnili to prapotrebo nekoga (ali nekaj) časiti in slaviti.

Kristjani in verniki drugih verstev so si izbrali plemenita, dobra (kristjani razodeta ali navdihnjena) besedila, ki jih ponavljajo, kakor da bi se zavedali, da to, kar misliš, pozneje govoriš, in to, kar govoriš, prej ali slej udejanjaš. Dobrih misli ne smemo zavračati. Judje so nam svoje slavljenje Boga zapustili v psalmih, ki jih je tudi Kristus s svojimi učenci uporabljal in jih Cerkev še danes prepeva. Sveti Duh tudi danes – kot v vsej zgodovini – navdihuje ljudi, da bi ponavljali ali oživljali stara posvečena molitvena besedila in obenem soustvarjali nova.

Oktober je mesec rožnega venca. Kristjani naj bi v tem času zavzeteje kot sicer ponavljali besedilo rožnega venca in miselno ter doživljajsko obnavljali skrivnosti učlovečenja in da bi kakor Marija sodelovali z odrešenjskim dogajanjem.

Tistim, ki rožni venec, desetko ali več, molite redno, želim, da bi v letošnjem oktobru še koga navdušili za to molitev; tistim, ki vam je ta molitev tuja, da bi v oktobru vsaj poskusili. Spodbuda velja tudi za skupni rožni venec. Morda lahko komu pomaga k začetku molitve rožnega venca zavest, da tudi sv. Janez Pavel II., kljub temu da je bil veliki intelektualec, pisatelj in pesnik, vsak dan ponavljal navdihneno in nikoli obrabljeno besedilo rožnega venca.

Duhovno bogat mesec oktober želi župnik Marjan.

»KAJ MI MAR?«

V soboto, 13. septembra, je v jutranjih urah naše kraje obiskal papež Frančišek, ki se je želel pokloniti vsem žrtvam 1. svetovne vojne, ob 100. obletnici njenega izbruha in moliti za mir v kraju, kjer je vojna pustila neizbrisne, dramatične sledove. Na obisk, za organizacijo katerega je skrbel italijanski vojaški ordinariat, se je goriška nadškofija temeljito pripravila, z branjem pisma »On je naš mir« nadškofa Redaellija, namenski molitvami, predvsem pa z doživetimi molitvenimi srečanji v dekanijah (za štandreško dekanijo je bilo v sredo, 10. septembra). Papeževega obiska se je udeležilo tudi lepo število vernikov naše župnije z g. župnikom Marijanom Markežičem.

Ob prihodu v naše kraje je papež najprej obiskal avstro-ogrsko pokopališče v Foljanu, kjer je sam, zbrano molil za skoraj petnajst tisoč tam pokopanih vojakov; nato pa je ob vznožju kostnice v Redipulji, kjer počiva sto tisoč italijanskih vojakov, daroval sv. mašo; obredu je prisostvovalo okrog dvajsetisoč ljudi, somašavala sta goriški nadškof Redaelli in vojaški ordinarij Marcianò, vojaški vikarji iz štirinajstih držav, nekaj kardinalov (med njimi Slovenec Rode in dunajski nadškof Schönborn) ter veliko škofov in duhovnikov. Navzočim škofom, vojaškim vikarjem in predstavnikom drugih veroizpovedi je papež Frančišek poklonil oljenke miru, dar samostana sv. Frančiška iz Assisija, olje zanje pa združenje g. Luigija Ciottija Libera.

Posebno pomenljiva je bila papeževa pridiga, ki jo v celoti objavljamo:

Potem ko sem zrl lepoto te krajine, kjer možje in žene skrbijo za svoje družine, kjer se otroci igrajo in ostareli sanjajo ... in sem sedaj na tem kraju, lahko rečem samo to: 'Vojna je nespamet'.

Medtem ko Bog vzdržuje svoje stvarstvo in smo mi, ljudje, poklicani, da sodelujemo pri njegovem delu, ga vojna uničuje. Uničuje tudi to, kar je Bog ustvaril kot najlepše: človeško bitje. Vojna sprevže vse, tudi povezanost med brati. Vojna je nespametna. Načrt njenega napredovanja je uničevanje; z uničevanjem se hoče pospešiti razvoj!

Pohlep, nestrpnost, hlepenje po oblasti ... to so vzroki, ki spodbujajo vojno odločitev. Te vzroke pogosto opravičujejo z ideologijo, toda pred tem je strast, je popačen nagib. Ideologija je opravičevanje, in če ni ideologije, je pa Kajnov odgovor: »Kaj mi mar?« - Kaj me briga? »Sem mar jaz varuh svojega brata?« [1 Mz 4,9]. Vojni ni mar za nikogar: za ostarele, otroke, mame, očete ... »Kaj mi mar?«

Nad vhodom na to pokopališče je porogljiv napis vojne: »Kaj mi mar?« Kaj me briga? Vsi ti ljudje, katerih ostanki počivajo tu, so imeli svoje načrte, sanje ..., toda njihova življenja so bila prekinjena. Zakaj? Ker je človeštvo reklo: »Kaj mi mar?«

Tudi danes, po drugi polomiji še ene svetovne vojne, lahko morda govorimo o tretji vojni, ki bo z zločini, pokoli, uničenjem šla do konca ...

Če bi hoteli biti poštene, bi morale prve strani časopisov nositi naslov: »Kaj mi mar?« Kajni bi rekli: »Sem mar jaz varuh svojega brata?«

Ta drža je popolnoma nasprotna drži, ki jo zahteva Jezus v evangeliju. Slišali smo, da je On v najmanjših med brati. On, Kralj, Sodnik sveta, je lačen, žejen, tujec, bolan, zaprt. Kdor poskrbi za brata, vstopi v veselje svojega Gospoda, kdor pa tega ne stori, kdor s svojimi opustitvami pravi: »Kaj mi mar?«, ostane zunaj.

Tukaj je veliko žrtev. Danes se jih spominjamo. Je jok in je bolečina. In od tod se spominjamo vseh žrtev vseh vojn. Tudi danes je veliko žrtev ... Kako je to mogoče? Mogoče je, ker so tudi danes v ozadju interesi, geopolitični načrti, pohlep po denarju in oblasti, v ozadju je tudi vojna industrija, ki se zdi, da je tako zelo pomembna! In ti načrtovalci groze, vsi ti organizatorji spopadov, kakor tudi prodajalci orožja, imajo v srcu napis: »Kaj mi mar?«

Medtem pa je prav značilnost modrega, da prizna napako, začuti bolečino, se kesa, prosi odpuščanje in se zjoče.

S tem »Kaj mi mar?«, ki ga brezobzirni vojni poslovneži nosijo v srcu, morda veliko zaslužijo, toda njihovo pokvarjeno srce je izgubilo sposobnost, da se zjoče. Kaj se ni zjokal. Ni mogel jokati. Kajnova senca nas pokriva danes tu, na tem pokopališču. Tu jo vidimo. Vidimo jo v zgodovini od 1914 do danes. Tudi danes jo vidimo.

S srcem sina, brata, očeta, prosim vse vas in za vse nas spreobrnjenje srca, da bi od »Kaj mi mar?« prešli v jok za vse padle 'nepotrebne morije', za vse žrtve nespameti vojne vseh časov. Jok. Bratje in sestre, človeštvo se mora zjokati in zdaj je čas joka. [prevod tiskovnega urada Svetega sedeža]

Te besede so se globoko vtisnile v srce vseh prisotnih; vse ostalo [dež, ki je neusmiljeno padal od jutra do začetka sv. maše, organizacijske težave, nepomembne razprave o nazivu Redipulja ali Sredipolje] bo prešlo in minilo. Ostala bo trda, a mogočna beseda, obsodba vojne, nasilja, brezbriznosti človeštva, ki vedno znova pozablja na Boga in zna reči le in samo: »Kaj mi mar?«

POPRAVILA ŽUPNIJSKEGA DOMA "F. B. SEDEJ"

Kot je vsak občan lahko tudi sam videl, se je, hitro po Festivalu, začelo popravilo župnijskega doma, ki ga naše društvo uporablja kot sedež in tudi kot prostor v katerih potekajo vse dejavnosti, v katerih društvo deluje.

Sprva so se dela začela s postavljanjem gradbenega odra okoli doma, hitro po počitnicah pa se je začela glavnina del, in sicer popraviljanje strehe, ki je v zadnjih letih začela povzročati škodo v notranjosti doma. Poleg strehe bomo domu zamenjali tudi vsa okna ter vrata, tako da bo zunanost Sedejevega doma končno pridobila lep videz, tak, ki si ga celotni trg s prenovljeno cerkvijo, zvonikom ter samim trgom zaslužijo. Poleg zunanjih del bodo nekoliko bolj optimizirani tudi notranji prostori, zgradili bomo notranje stopnice ki bodo povezale spodnje prostore z odrom, dokončana pa bo tudi soba v zgornjih prostorih, kjer bo zbor lahko imel pevske vaje ter vaje dramske družine ali pa razna predavanja.

Skratka, dela ki smo jih člani društva že nekaj časa nestrpno pričakovali so se končno začela, morebiti pa naj bi bila zaključena proti koncu novembra. Seveda vreme, ki smo ga imeli v tem poletju je do sedaj negativno vplivalo na nadaljevanje del, upamo pa, da bo vsaj v jeseni nekaj več sonca, ki bo delavcem omogočalo nemoteno delo in župniji podarilo prenovljen Sedejev dom.

Filip Hlede

Spoštovani,

vljudno ste vabljeni na **XXVII. REDNI OBČNI ZBOR S. K. P. D. »F. B. Sedej«**, ki se bo vršil v ponedeljek, 13. oktobra 2014 ob 20.00 ob prvem sklicanju in **ob 20.30 uri** ob drugem sklicanju v gostilni pri Koršiču na Sovenci.

Dnevni red:

- Pozdrav
- Tajniško poročilo
- Poročilo posameznih včlanjenih skupin
- Blagajniško poročilo
- Predsedniško poročilo
- Pozdravi gostov
- Poročilo nadzornega odbora
- Razrešnica staremu odboru
- Volitve novega upravnega in nadzornega odbora
- Razno

PREDSEDNIK
S. K. P.D. »F. B. Sedej«
Filip Hlede

44. FESTIVAL NARODNO –ZABAVNE GLASBE »ŠTEVERJAN 2014«.

ANSAMBEL ŠKORPIJONI JE BIL NAJBOLJŠI

Absolutni zmagovalec letošnjega 44. Festivala narodno-zabavne glasbe »Števerjan 2014« je ansambel Škorpionji iz slovenske Koroške s skladbo *Mala roža* na besedilo Vere Šolinc, uglasbil pa jo je Martin Juhart.

Izza kulisa se je zaslila melodija *Zarja Števerjana* Štajerskih sedem, zmagovalna melodija na Števerjanskem festivalu in ki je v letih postala že prava himna samih Števerjancev. In pričel se je nabito polni program, ki sta ga mojstrsko povezovala priznana napovedovalca Tjaša Hrobat in Andrej Hofer.

V petek, 4. julija, in v soboto, 5. julija, sta bila na sporedu predfinalna večera, kjer se je pomerilo enaindvajset ansamblov, od katerih tudi eden Zamejski iz Tržaškega, to so Domači zvoki iz Saleža. Oba večera je netekmovalno, uživeto uvedel ansambel malih gojencev goriškega Slovenskega centra za glasbeno vzgojo Emil Komel; krstno so izvedli skladbo *Sreča je maja*, melodijo in besedilo je spisala Mia Marinič, aranžma pa Franko Reja. Poleg njega sta mlade muzikante pripravila na nastop še Mirko Ferlan in Erik Žerjal. V nedeljo, 6. julija, pa je padel zastor na 44. Festival »Števerjan 2014« s finalnim delom, podelitvijo nagrad ter z nagovorom predsednika S. K. P. D. F. B. Sedej Filipa Hledeta. Eden izmed vrhuncev finalnega dela je brez dvoma bil Hledetov poseg, ko je pohvalil vse Števerjance, ki prizadevno pomagajo pri izpeljavi tega zahtevnega projekta.

Nedeljski adrenalinski popoldan je snemal tržaški sedež RAI, ki je oddajal finale 13. in 27. julija. Po dogovoru ga je RTV Slovenija predvajala 29. avgusta in 5. septembra.

V prvih dveh tekmovalnih večerih je komisija za glasbo (Anja Burnik, Mihael Corsi, Bertl Lipusch, Alen Ojcinger, Denis Novato, Igor Podpečan, Patrick Quaggiato, komisiji je predsedoval Filip Hlede) prepustila v finalni nedeljski del 14 ansamblov: Zajc, Vžig, Vikend, Veseli Dolenjci, Škorpionji, Šank kvintet, Šaljivci, Sekstakord, Savinjski kvintet, Potep, Mladi upi, Maj, Gorenjski kvintet in Briški kvintet. Zmagovalci 44. Festivala narodno-zabavne glasbe »Števerjan 2014« so ansambel Škorpionji iz slovenske Koroške, medtem ko so si nagrado občinstva pridobili člani ansambla Briški kvintet iz Goriških Brd. Nagrado za najboljši kvintet je komisija podelila ansamblu Sekstakord iz Šentjurja, za najboljši trio ansamblu Zajc iz Homca pri Domžalah. Ansambel Škorpionji je prejel tudi nagrado za najboljšo melodijo s skladbo *Mala roža* na besedilo Vere Šolinc, nagrado za najboljšega debitanta pa ansambel Veseli Dolenjci iz Šentjanža na Dolenjskem. Komisija za besedilo (Janez Dolinar, Nadja Roncelli in Martina Valentinčič kot predstavnica organizatorja) je nagradila Matjaža Vrha za skladbo *Jaz čakam te*, uglasbil jo je Tomaž Rot, izvajal pa istoimenski ans. Tomaža Rota. Nastopajoča besedila so bila različna po tematiki, a včasih premalo izvirna.

Sodelovanje s festivalom Alpen Grand Prix v Meranu se nadaljuje tudi letos po utečenih tirnicah; na jesensko tekmovanje, kjer bodo predstavljali Števerjanski festival in obenem matično domovino, sta bili prepuščena ansambla Goranjski kvintet in Mladi upi.

Medtem ko je zasedala komisija, je razigrano publiko kratkočasil doberdobski ansambel Pršpiljana barka, ki ga sestavljajo perspektivni mladi fantje Mihael in Aleš Lavrenčič ter David Croselli.

Tudi letos ste lahko poslušali celoten poteka tekmovanja preko spletne strani društva F. B. Sedej, www.sedej.org, kar je dodatno obogatilo ponudbo s strani organizatorja predvsem za tiste, ki jim je Števerjan težko dosegljiv. Nedeljski del prireditve so počastili številni častni gostje.

Obiskovalcem Festivala je bil na voljo obširen bilten o sami prireditvi. Brošuro, ki obsega desetino črnobelih pa tudi več barvanih strani, je izdala Zveza slovenske katoliške prosvete iz Gorice. Letošnjo uvodno misel je prispevala stoletnica Marica Rožič vd. Vogrič.

Pri organizaciji in izpeljavi Festivala imajo vsako leto pomembno vlogo pokrovitelji, ki so Zveza slovenske katoliške prosvete iz Gorice, Občina Števerjan, Rai - Postaja Trst A, Občina Brda, Fundacija Goriške hranilnice, Svet slovenskih organizacij in Gorska skupnost Terskih in Nadiških dolin ter Brd; prav tako tudi sponzor Avto Batič Ajdovščina. Seveda gre pristrčna zahvala tudi vsem ostalim cenjenim darovalcem, ki so zagotovili pomembno finančno podporo letošnjemu Festivalu. Misel hvaležnosti gre tudi vinoteki Števerjanski griči, lovski družini iz Števerjana, domačemu kulturnemu društvu Briški grič in Sabotin iz Štmavra za izposajo dragocene opreme ter Občini Renče -Vogrsko za praktikable.

Odrsko sceno si je letos zamislil in izdelal Alessandro Starc. Ozvočenje sta urejala Vasja Križmančič s sodelavci in Niko Klanjšček, ki so se tudi letos odlično izkazali. Za vso skrb in profesionalnost si zaslužijo vsi omenjeni pristrčno pohvalo.

Števerjanski festival ni le glasbeno tekmovanje, temveč ima velike zasluge pri ohranitvi kulturne dediščine in daje svoji mladini močno oporo, da se lahko s ponosom zaveda svojih korenin in da vedno bolj spoznava, da je treba biti narodu zvest in tako ohranjovati svojo lastno identiteto.

Ob koncu čutimo dolžnost, da se zahvalimo številnim Števerjancem, fantom in dekletom, ki neutrudno skrbijo za brezhiben potek tako pomembne zamejske manifestacije. Mislino, da ni bilo še nobenemu obiskovalcu žal za obisk na našem prazniku v tej prelepi briški vasici, saj je vsak Festival s svojimi melodijami, ansambli in gosti le enkratno doživetje, ki se vsakomur nepozabno vtisne v spomin.

Festivalske luči so ugasnile, privoščili si bomo dolgo, vroče poletje in se v mislih že spogledovali z naslednjim, 45. Števerjanskim festivalom. Poslušalce in ljubitelje narodno-zabavne glasbe torej ponovno vabimo čez leto dni v briško prestolnico narodno-zabavne glasbe.

»Kdor pride v Števerjan mu ni nikdar žal prihoda, vsi se lepo počutijo in se tudi vračajo. Kdor pride v Števerjan se resnično zaljubi v to vasico in ostane očaran nad prijaznostjo, gostoljubjem in marljivostjo domačinov...« tako zaključijo gospa Marica uvodno misel.

Marjan Drufovka

NOVOSTI IZ GRAJSKE ULICE, OPROSTITE IZ VIA CASTELLO; PIŠE SE LETO 1927, MA NE 2014. – DRUGI DEL

Spoštovani »Colliani« e »Colliane« iz San Floriano del Collio in Giasbana z velikim veseljem se Vam že drugič v tem letu javljam. Prinašam Vam novico, da kot občani samostojne Občine predstavljate preveliko breme za deželno italijansko skupnost. Že veselim se odločitve Deželne vlade, da boste morali zaradi tega svojo Samostojnost žrtvovati na oltarju širših nacionalnih interesov. Dovolila Vam bom sicer, da boste o tem enotno glasovali na referendumu, a končno besedo o vaši Ukinitvi bom vsekakor obdržala sama.

S spoštovanjem, podpisana: Commissario straordinario per l'epurazione dei comuni sloveni del FVG.

Zgornji odstavek sem tokrat, žal, napisal skrajno resno, ko sem prebral ponedeljkovo (22. september) časnikarsko poročilo o predlogu zakona, ki se bo ukvarjal z Reformo lokalne samouprave v FJK. Očitno so tokrat znotraj deželne vlade prevladala stališča ljudi, ki se z deželno avtonomijo in prisotnostjo Slovencev ukvarjajo na način, ki ne upošteva zgodovinskih stvarnosti in narodne posebnosti naših krajev. Na oltarju zniževanja stroškov bodo tako žrtvovali vse manjše lokalne samouprave v FJK in sicer tudi tiste, ki zaradi svoje narodne specifičnosti predstavljajo zadnji branik pred popolnim poitaljačevanjem upravnega prostora oziroma javnega sektorja. Na kratko, vse male Občine se bodo morale združiti v večje upravne enote in s tem bo konec samostojnosti, ki smo jo v Števerjanu, Sovodnjah in Doberdobi pridobili ponovno po drugi svetovni vojni.

Nekateri se boste sicer vprašali čemu tako razmišljanje, dovolite mi da postrežem samo z nekaterimi ugotovitvami, ki so vsem na očeh:

Slovenski jezik v zamejskih šolah počasi a neizbežno drsi na raven tujega jezika. O pripadnosti pa se v šoli itak ne sme govoriti, ker če ne bi izpadli za nacionaliste. Obenem pa nas italijansko govoreči sohržavljeni in šolski predstojniki mirno »prepričujejo«, da je izključno tako vedenje »kulturno«;

Uporaba slovenskega jezika v javnem prostoru je danes, kljub velikim deklaracijam, še vedno omejena in zanemarjena. Z gotovostjo lahko zatrdim, da se situacija od konca druge sv. vojne ni prav nič spremenila in to kljub opevani zaščitni zakonodaji. Nivoj upravnega jezika je ostal na tako nizki ravni, da je ta kvazi pravna zamejščina večkrat popolnoma v navzkrižju s slovenskim upravnim jezikom;

Pri zaposlovanju v lokalni samoupravi in drugih javnih upravah na teritoriju prisotnosti manjšine se je od nastopa fašizma uveljavila »etnična klavzola«, ki govori o tem, da se večinskemu narodu dodelijo skoraj vsa delovna mesta. To je očitno privedlo do tega, da izven Občin iz zakona 38/2001, kjer so Slovenci strnjeno naseljeni, sploh ne naletiš na zaposlene z znanjem slovenskega jezika.

Zato se dogaja, da slovenski jezik in pripadnost gojimo dandanes po večini samo med domačimi stenami, v domačih društvih in Cerkvah. Te ugotovitve žal pričajo, in tu ni treba prebirati referatov in izdelovati obšernih študij, da slovenski jezik v Italiji drsi na nivo folklorizacije in da ga bomo kmalu uporabljali le na vaških veselicah in kulturnih dogodkih. V vsakem primeru pa bomo tudi takrat vse pridno prevajali v italijanščino. Odsotnost zavednih slovensko govorečih uradnikov pa dodatno zmanjšuje oziroma izničuje možnost uporabe slovenskega jezika v javni upravi.

Ne glede na različen časovni okvir je sedaj JASNO, da nas od dejanj fašističnih oblasti iz leta 1927 ne loči več ničesar. Očitno se tudi upravni prijemi/ideje iz teh dveh obdobij ne razlikujejo. Za Deželo smo Slovenci, ki gospodarno upravljamo in smo v nekaterih Občinah večina, postali »čez noč« odvečen upravni strošek. Tudi leta 1927 smo predstavljali strošek za Italijansko državo, saj je bilo treba neitalijane nadzirati, preganjati ter omalovaževati njihov jezik in pripadnost in to je pač stalo. Zato so ukinili manjše Občine in tako prihranili pri nadzoru niso pa mogli streti slovenskega naroda.

V prejšnji izdaji »novosti iz Grajske ulice« sem svoj dopis sklenil s tem stavkom: »Stopimo torej vsi skupaj kakor znamo v naših malih občinah, kjer delamo za skupno dobro; snemimo si lepilni trak iz ust in jasno povejmo tem »višjim« politikom, da se ne gremo več teh igrice.« To vabilo gre vsekakor ponoviti in to na ves glas, da bodo vsi slišali in to tudi tisti, ki se imajo prej za pripadnike ene stranke in potem šele za Slovence. Vsi občani moramo razumeti, da nimamo več časa in da je političnih igrice konec; tukaj se gre za biti ali ne biti več Števerjanec ali Števerjanka oziroma Jazbinec ali Jazbinka.

Lep pozdrav vsem. Po Puntarsko želim vsem občanom in občankam dobro brušenje kos in srpov, verjetno jih bomo kmalu potrebovali.

MDB

PRAZNOVANJE SOZAVETNIKA SV. MOHORJA

V soboto, 12. julija, je števerjansko župnijsko občestvo slovesno praznovalo god sozavetnika sv. Mohorja; mašo je daroval letošnji srebrnomašnik g. Karlo Bolčina, ob somaševanju domače župnika g. Marijana Markežiča. G. Karlo je bil posvečen v duhovnika 25. junija 1989 v oglejski baziliki; je župnik v Štandrežu, upravitelj župnij Sovodnje, Gabrije in Rupa ter dekan štandreške dekanije, srebrno mašo pa je praznoval v sredo, 25. junija letos v cerkvi v Štandrežu.

V svoji homiliji je g. Karlo predstavil lik sv. Mohorja; njegovo življenje je ovito v legendo, po kateri naj bi mu sam evangelist Marko izročil vodstvo oglejske škofije, umrl naj bi mučeniške smrti, z diakonom Fortunatom, v času cesarja Nerona. Zgodba je zgodovinsko nevzdržna, sv. Mohor in Fortunat sta najverjetneje živela v 3. stoletju, nedvomno pa sta bila velika Kristusova pričevalca; za mučeniško smrtjo so ju ljudje po oglejskem ozemlju začeli častiti kot svetnika, od leta 1031 sta zavetnika oglejskega patriarhata, sedaj pa goriške nadškofije. G. Karlo je tudi podčrtal, da so oči kipa, ki stoji v števerjanski cerkvi, uprte v mašnika, ko ta sedi na duhovniškem sedežu, kot da bi svetnik duhovnika opominjal in nagovarjal, naj ostane zvest svoji službi in božjemu klicu.

Sv. mašo je obogatilo petje domačega cerkvenega zbora; maši pa je sledila procesija po Gabrskem koncu ter slovesni blagoslov. Verniki so ob koncu tudi prejeli spominsko podobico ob srebrni maši, na kateri je naslikana ribiška mreža, ki spominja na Gospodove besede Petru: »Ne boj se! Odslej boš lovil ljudi!«

MEŠANI PEVSKI ZBOR

Mešani pevski zbor »F. B. Sedej« je zaključek pevske sezone 2013/2014 posvetil cerkvenemu petju, saj je v soboto, 28. junija, oblikoval slovesno sveto mašo ob praznovanju Kronance na Sv. Gori. Letos so na priljubljeni marijini božji poti obeležili 475. letnico prikazanja Matere Božje Urški Ferligojevi in 297. obletnico kronanja Milostne podobe. Leta 1539 se je Jezusova Mati prikazala Urški in ji naročila: »Povej ljudstvu, naj mi tukaj postavi hišo in me prosi milosti.« Urško je oblast večkrat zaprla v ječo, ljudje pa so začeli romati na goro, tako da je leta 1540 namestnik goriškega glavarja, Hieronim Attems, izdal dovoljenje za zidavo cerkve. Leta 1544 je oglejski patriarh cerkvi podaril milostno podobo Matere Božje, ki je odlikovana z zlato krono vatikanskega kapitlja.

Mašo, ki jo je uvedlo slovesno pritrkovanje števerjanskih pritrkovalcev, je daroval koprski nadškof msgr. dr. Jurij Bizjak. V homiliji se je najprej zaustavil ob liku pastirice Urške, ki je kakor gorčično zrno in sicer najmanjše, a ko vzklje postane veliko drevo; iz njenega doživetja, pogumnega pričevanja in vere je zrasla veličastna bazilika, ki daje romarjem, ki k njej hodijo, hladno senco. Vernike je nato pozval, naj prosijo Gospoda, da jim da novo, čisto srce; pobožnost naj naše srce obrne k Marijinemu srcu, da bomo tempelj Sv. Duha.

Števerjanski pevci so, pod vodstvom Aleksandre Pertot, mašo obogatili predvsem z marijinimi pesmimi, na začetku je slovesno zadonela pesem *Svetogorski Kraljici*, za mašne dele pa je zbor izbral Visonajevo *Missa Regina Pacis*. Maši je sledila procesija z Marijino podobo po vrtu frančiškansega samostana, ob petju lavretanskih litanij. Z vrta se razprostira čudovit pogled na furlansko nižino, Brda, Sabotin, na kraje, ki so zaznamovali evropsko zgodovino, še posebej s krvavimi boji med 1. svetovno vojno in kjer živijo ljudje, ki se že stoletja zatekajo k svetogorski Materi in jo prosijo miru.

OTROŠKE SANJE

Sladko, spavaj otrok
angel tebe varuje,
da sladke ti bodo sanje.
Sanjal boš bele lilije,
rumene marjetice
kot vidiš v pravljicah.

Mama, lepa kot vila
nežno te bo klicala
in v beli grad te peljala
in sladko melodijo ti zapela.

Sanjaj otrok
tebi nedolžen je svet
in tak mora ostati,
a ko se zbudiš
vse to izgine,
a ostane lep vonj.

SLAVČEK

Slavček sladko poje
veseli se pomladi
meni vzbuja spomine
in ljubezen mi odkrije.

Okrog se oziram
na srečo mislim,
novo poezijo iščem

Slavček družbo mi delaj
krasna je tvoja pesem
meni dušo mi ogreva
in ko sinje nebo gledam
v meni živi ljubezen,
ki enkrat sem imel

Tomek Vetrih

DELOVANJE DRAMSKE DRUŽINE VEDNO PESTRO

Po poletnem počitku se je Dramska Družina vrnila na odrske deske z nastopom v sklopu štiridnevnega festivala filma, plesa, glasbe ŠTRUDLFEST 27. septembra v Ajdovščini. Festival, ki je potekal med 25. in 28. septembrom 2014 na različnih lokacijah v Ajdovščini, je organiziralo KUD Javorov hudič. Brezplačni Štrudlfest, katerega letošnje geslo je bilo "EKSPERIMENTALNO" so oblikovali številni kakovostni dogodki, med katerimi velja omeniti kratki igrani film Kar ostane, ki so ga predstavili v tekmovalnem delu letošnjega 17. Festivala slovenskega filma v Portorožu, predstavi Kamenje in Iglica v izvedbi gledališča Mala Scena iz Zagreba, ter predstavo z naslovom 1981. Gre za produkcijo VII. semestra dramske igre in gledališke režije študentov na ljubljanski Akademiji za glasbo radio film in televizijo. Števerjanski igralci pa so se izkazali z že večkrat odigrano igro Umor v vili Rong. Žal pa je drugi nastop predviden v prvih dneh v oktobru v mestu Trebinje v Bosni in Hercegovini odpadel. Z oktobrom pa se bo začela tudi nova sezona in z njo so na vrsti novi izzivi, kar pomeni, da bo Dramska Družina domači publiki prikazala novo igro. Sedanji igralci se bodo z nekaterimi novimi igralci zbrali na seji 17. oktobra in se dogovorili o novi predstavi ter določili tudi vloge. Več informacij o novi gledališki igri pa vam žal ne bomo še razkrili, kajti nočemo vam pokvariti presenečenja, ki bo letos veliko. Več novic pa boste lahko prebrali v naslednji številki Števerjanskega Vestnika.

Ilaria Bergnach

POLETNO NOGOMETNO TEKMOVANJE

Vsako leto po večdnevnem delu na festivalu, mladinski krožek društva F. B. Sedej organizira nogometno tekmo med zaselki. Navdušeni nogometaši so se zbrali na nogometnem igrišču na Jazbinah v četrtek, 10. julija z željo, da bi se v družbi sprostili z igro. Po tekmah se je večer nadaljeval ob mesu na žaru in pijači.

Sara Soban

VINO IN ZVEZDE – ČAR POLETNE NOČI

Čeprav je bilo letošnje poletje deževno in so bile poletne noči oblačne, so v petek, 8. avgusta, posijale zvezde. Tako, da je Vinoteka Števerjanski griči lahko organizirala prireditev Zvezdnate čaše. Na trgu pred cerkvijo so člani Vinoteke postavili romantično prizorišče. Žar sveč, ki so krasile mize, je omogočilo gledanje zvezd ob dobrem kozarcu vina in okusnih lignjih. V toplem objemu poletne sapice, so gostje med seboj kramljali. Nežen znok glasbe pianista L. Einaudija je omogočil še prijetnejše vzdušje. Vinoteka se zahvaljuje vsem za pomoč, društvu Sedej za sposojeno imovino ter gospodu župniku Marjanu Markežič za uporabo prostorov.

OKUSI OB MEJI V NOVI ZASEDBI

V sodelovanju z Zvezo slovenske katoliške prosvete in na pobudo nekaterih članov včlanjenih društev, je letos ulica Crispi zaživela v drugačni preobleki. Pred Trgovsko zbornico je Z. S. K. P. postavila velik šotor v katerem so gostje, ki so se postregli pri včlanjenih društvih, lahko v miru pojedli. Na nasprotni strani šotora so namreč društva PD Štandrež, KD Sabotin, MePz L. Bratuž in seveda naše društvo, ponujala kulinarične dobrote. Člani društva Sedej so imeli na menuju pohanega divjega prašiča, ocvrt krompir, sendviče in šnite. Krasno vreme je omogočilo številni množici, da so lahko pokusile slovenske dobrote in seveda je ta varjanta pokazala ljudem, da Slovenci v Gorici delujejo s pozitivnim navdihom, brezplačno in da s skupnimi močmi se lahko marsikaj naredi. Skupno sodelovanje društev je kot prvi poiskus uspel. Seveda bo naslednje leto še boljše, a kot bi se reklo: nekje je pač treba začeti.

ŠTEVERJANCİ NA VELIKI PLANINI

V nedeljo, 24. avgusta, je izpred sedeža K. D. Briški grič navsezgodaj odpotoval nabito poln avtobus izletnikov, ki so se navdušeno odpravljali na enodnevno ekskurzijo v svet Velike planine. To je največja visokogorska pašna planina Slovenije. Nahaja se v Kamniških Alpah na nadmorski višini 1668 metrov.

Velika pričakovanja izletnikov so bila kljub neugodnim vremenskim razmeram v celoti izpolnjena, saj že sam pogled na neokrnjeno naravo je deloval nanje izredno pomirjujoče. Po prihodu v dolino Kamniške Bistrice se je večina popotnikov povzpela na planoto z nihalko, le redki pogumneži so se odločili za približno triurni pohod po blatnih gozdnih poteh, ki so bile zaradi dežja v preteklih urah le težko prehodne. Izletniki so si najprej ogledali prikupno pastirsko naselje, pristrčno cerkvico in Preskarjevo bajto. Slednja je bila leta 2005 preurejena v muzej in predstavlja edinstven spomenik pastirske arhitekture v Alpah. Po prostem sprehodu in kosilu v kočah na Veliki planini, pri čemer so se prav vsi naužili svežega zraku in se pristrčno nasmehnili ob pogledu na krave, ki so se brezbržno pasle na prostranih pašnikih, je sledil povratek v dolino Kamniške Bistrice. Izletniki so se sprehodili do izvira reke Kamniške Bistrice, kjer voda priteče na dan izpod skal, nato pa se za kratek čas ustavi v umetnem jezeru. Približno sto metrov stran od izvira se nahaja Plečnikov dvorec, katerega se izletniki žal niso ogledali zaradi neugodnih vremenskih razmer. Popoldanski program ekskurzije se je nadaljeval z Obiskom soteske Podraselj, s katere se ob lepem vremenu odpira čudoviti razgled na strugo reke.

Pred povratkom domov so člani K. D. Briški grič sestavili večji zložljivi šotor in postavili mize za okusno malico, ki jo je društvo ponudilo udeležencem izleta. Po narezku, bogati izbiri slastnih sladic in nepogrešljivi žlahtni kapljici briškega vina so se prav vsi zadovoljno vrnili domov.

Daniela

LEPE VAŠKE TRADICIJE

Ena najpomembnejših cerkvenih vaških tradicij so tudi procesije po vasi. Vrstijo se vsako leto, seveda če vreme dopušča za Veliko noč, za praznik Sv. Rešnjega Telesa in ob prazniku sv. Mohorja. Po navadi procesija krene izpred cerkve po Gaberskem koncu do vodnjaka in nazaj. Postavljena sta tudi dva oltarja in sicer pred Černičevo domačijo in pred domom na trgu. Do sedaj je bila navada, da so šli najprej moški, potem pevci nato otroci, nebo z najsvetejšim, potem oblasti in na koncu ženske. Po mojem mnenju so te procesije nekako malo "raztrgane". Moški spredaj klepetajo, pevci ko ne pojejo tudi ne vedo kaj delat. Potem so tu otroci. Po navadi trosijo cvetje. Najbolj me moti, da so ti prepuščeni samim sebi. Ker so otroci, ne vedo kako se je treba ob takih prilikah vesti. Prav bi bilo, da bi bila pri njih ena ali dve mami, ki bi jih vodile in pravilno podučile. Saj je te otroke prav lepo videti, še posebno kako deklico ki je v narodni noši. Ni pa dopustljivo, da med procesijo delajo kar hočejo, klepetajo, hodijo sem ter tja in se ne vedejo kot se med takim obredom spodobi. Zadnja leta so se v naši vasi menjali župniki in tudi ti ne vedo za naše navade. Zato se mi zdi prav, da bi moral župnijski svet odločiti kako naj se procesije odvijajo. Morda bi bila potrebna kaka sprememba. Vrstni red bi bil lahko drugačen. Po mojem mnenju ni potrebno da so moški in ženske ločeni. Ko župnik pred oltajem bere berilo in evangelij, naj bodo vsi prisotni čim bližje oltarju. Sedaj so moški na enem koncu ženske na drugem in prepričan sem,

das ne slišijo kaj se pred oltarjem dogaja. Da ne govorimo ko je sonce in toplota. Vsi iščejo senco, kot da bi jih že tistih pet minut morala zadeti sončna kap. Važno pa je najbolj to, da se med procesijo zmeraj nekaj dogaja. Ko pevci ne pojejo in ti bi lahko zapeli kako kitico več, župnik ali nekdo drugi bi moral moliti priložnostne molitve. Najslabše je seveda to, da ko se nič ne dogaja in bi morala biti vsaj tišina je na vrsti klepetanje, raznovrstno ugotavljanje in diskusije o vsem kar se med procesijo vidi. Morali bi se zavedati, da je zmeraj v procesiji prisotno Najsvetejše in se moramo vsi obnašati kakor se ob takih prilikah spodobi.

Upam, da nisem nikogar užalil, saj tega gotovo nisem hotel. Hotel bi pa samo to, da bi bile naše procesije še lepše in bi z njimi pokazali kam naša skupnost pripada, s takim lepim tradicionalnim verskim obredom.

Klemen

**Pridruži se nam tudi ti na pevskih vajah
vsako nedeljo od 12.oktobra 2014 dalje.**

**Vaje bodo po sv. maši (približno ob 10.50)
v Števerjanu!**

Za informacije: Martina Hlede 328 5733245

***Vsaka mama je prava mama,
dana za srečo in na veselje.
Prava. In ena sama.
Za vse življenje.
(Tone Pavček)***

Pred dvema mesecema, 15. julija 2014, nas je v 84. letu starosti zapustila Jožica Terčič vd. Klanjšček. Rojena je bila na dan svetega Jožefa, 19. marca 1930, v Števerjanu v številni kmečki družini pri Mižguljevih na Bukovju. Leta 1951 se je poročila s sovaščanom Efremom Klanjščkom s Klanca, s katerim sta sprva živela v domači vasi, kjer sta se jima rodila prva dva otroka, Niko in Metka. Kasneje sta se preselila v Gorico, kjer so se družini pridružili še Katja, Peter, Igor, Fanika in Matija. Jožica in Efrem sta družino preživljala s pošetnim delom: Efrem je bil zaposlen v tovarni pri Vouku, Jožica pa je služila kot šolska pomočnica na slovenskih šolah v

Gorici. Mož Efrem je ženo in otroke zapustil leta 1985, Jožici pa je do konca ostalo ob strani sedem sinov, šestnajst vnukov in štirje pravnuki, katerih se je nadvse veselila.

Predraga Matera,

ko smo na dan tvoje smrti prejeli hudo novico, je vsakemu izmed tvojih najdražjih v srcu nekaj zmanjkalo. Prikrajšani smo bili tvoje osebe, tvoje radosti in tvojega vzklika, ko si nas vsakič, ko smo se ti prikazali na vznožju stopnic na tvojem domu pri Sv. Ani, pozdravila: „Sončece moje!“. Vsakega obiska si se veselila, vsakemu si postregla, kakor si le mogla, vsakega si objela in mu na koncu v slovo prekrižala čelo. Na dan tvojega pogreba sem se zavedal, da je s tabo odšlo nekaj večjega, nekaj močnejšega. Videl sem, da se je od tebe zadnjič poslovila velika množica ljudi. Opazil sem obraze, ki jih nisem pričakoval, sovaščane, tvoje in Efremove sodelavce, dijake, ki si jih spoznala v delovnem obdobju, kulturnike in druge osebe, katerim si se vtisnila v srce. Kdo bi namreč ne mogel vzljubiti tvoje vedrine, tvojega nasmejanega obraza, optimizma. Vsakomur si podajala pozitivno energijo in se še v najtežjih trenutkih opirala na svoj „Saj bo že šlo, bo že bujši“. Dijakom si se ravno tako vtisnila v srce, saj si jim vedno prijazno uslužila in se večkrat z njimi pohecala, kakor na neki zaključni prireditvi, ko so te povabili na oder, kjer si fante in dekleta okarala, češ da ni treba na šolske klopi pisati „ti amo“, ampak „te ljubim“, po slovensko. Prav na ta hec se želim povezati in ti priznati, da bomo tvoje mohorjevke, ki si nam jih podarjala za Božič, pogrešali, saj so bile simbol tvoje navezanosti na slovensko besedo, s katero si nas vzgajala in nam jo globoko vtisnila v srce. Našo slovensko kulturno dejavnost si podpirala s svojo prisotnostjo na vsaki kulturni prireditvi. Veselila si se vseh nastopov in dosežkov tvojih vnukov in jih vedno rada pohvalila in spodbujala. Vedno si nas opozarjala, naj ne prodajamo slovenske zemlje, saj si bila nanjo in na rodno vas Števerjan nadvse navezana. Rada si zahajala na plac k sv. maši, na pokopališče k svojcem in k raznim sorodnikom, doma pa ti je, v trenutkih samote, delal družbo Števerjanski Vestnik. Vedno si ga z navdušenjem pričakovala in ga prebirala. Pred Božičem in Veliko nočjo si dolgo v noč pekla tvoje slastne gubance, ki jih je seveda vsak od nas dobil, ko smo se vsi zbirali na tvojem domu, kjer si obujala stare dogodke in anekdote, vezane na tvojo mladost. Vneto smo te poslušali in si med sabo včasih počinkali, ko si zahajala pregloboko v spomine; takrat si večkrat pritegnila pozornost s stavkom: „daj, še tu, še tu vam povjm, ki pole ne bsta vjdli“. Lepe trenutke, kakor sem jih tukaj prikazal, si znala sama ustvariti, vesela si bila z malim, najbolj pa, ko si se srečala s tvojimi najdražjimi. Bila si tako vedrega značaja, morda zato, ker si v mladih letih prestala veliko težkih trenutkov. Doživela si grozote druge svetovne vojne in fašizma. Leta 1944, ko so Nemci napadli Števerjan, si pred očmi izgubila svojo sestro Katiko. Okušala si trda povojna leta in jih prebredla s težkim delom, ko si morala, še kot dekle, zapustiti ljubljeno kmetijo in se izučiti poklica v Gorici. Izgubila si moža in v zadnjih letih dva brata in tri sestre, naprej pa te je bodrila vera in ljubezen do tvojih otrok.

Draga Matera, samo ti veš, koliko si pretrpela, koliko si darovala in prejela, koliko pogrešala in koliko uživala, nekaj pa vemo tudi mi, tvoji najdražji. Prepričana si lahko, da se tvoji nasveti in nauki nikoli ne bodo izbrisali iz naših src, na ustih tvojih šestnajstih vnukov bo še vedno ponosno zvenela slovenska beseda, ostali bomo zvesti svojim koreninam in slovenski kulturi. Naučila si nas požrtvovalnosti in trdega dela. Hvala ti, Matera, za vse trenutke, v katerih smo te bili deležni: hranili jih bomo v neomajnem spominu. Počivaj v miru.

Tvoj vnuk Damjan

ANKI V SPOMIN

Minila sta že dva meseca, odkar te je Bog poklical k sebi, in naša srca in misli bogati čedalje večje število spominov nate, ki nezavedno prihajajo v našo zavest.

Pred našimi očmi se vrstijo filmi na skupna otroška leta na Mocverju, na leta študija, ko smo živeli pri stari materi, teti Justini in stricu Marjanu v Gorici, na brezskrbna leta našega odraščanja in naših zrelih let ter na vse prijetne, a tudi težke trenutke, ki smo jih skupaj doživljali in skušali preboleti. Čeprav smo se miselno včasih razhajali, sta ljubezen in vez, ki sta nas družinsko združevali, še bolj povezala v medsebojnem spoštovanju.

Veš, Anka, ko smo se po tvojem odhodu nekaj krat srečali na Mocverju in prisedli k mizi, smo še kak trenutek počakali, da se nam pridružiš in uvedeš molitev, preden začnemo s kosilom ali večerjo, saj odkar naše mame ni bilo več, si ti prevzela molitveno vlogo. Tako globoko si prisotna v nas!

Tudi ko se komu javiš v sanjah, si srečni takoj to zaupamo med nami.

Včasih srečamo tvoje bivše učence in vsi obujajo spomine nate. Bog te je v življenju obdaril, da si znala prisluhniti in se približati najmlajšim; posvetila si se še posebno tistim, ki jim otroštvo ni bilo naklonjeno. Tudi pevke s travniškega kora se te rade spominjajo kot sopevke in bralke beril pri nedeljskih in prazniških mašah. Petje ti je bilo v uteho in veselje, zato si z navdušenjem sodelovala pri pevskih zborih Sedej in Bratuž.

Kaj vse bi nam lahko o tebi povedale gore in morje, narava nasploh, kamor si rada zahajala! Ob pogledu na stvarstvo je iz tvojih oči marsikdaj pritekla solza, ki ni izražala bolečine in tegobe, ampak zadovoljstvo in bivanjsko srečo. Ljubezen do sočloveka je bila v tebi neizmerna, saj si bila odprta do vseh in vsem pripravljena pomagati. Človek je bil zate veličina. Zgodaj si si ustvarila družino, kateri si posvetila vso ljubečo skrb, tako da si svoje poslanstvo žene in matere v polnosti izpolnila. A ta ljubezen ni bila edina. Narava, vse živo in neživo, je bila tvoja druga ljubezen, in prav iz te si črpala svežih moči in navdušenja nad življenjem. Tvoje rastline na domačem vrtu bi znale to povedati.

Tudi v času bolezni si ohranjala živo vedrino in si nas večkrat opozorila, da ne znamo biti veseli in se smejati. Nas je seveda bremenila skrb za tvoje zdravje, ki smo jo skušali prikrivati, a očitno premalo.

V vseh svojih življenjskih preizkušnjah si zaupala Bogu in prosila Marijo, naj ti bo ob strani. Hudih trenutkov res ni bilo malo, a si se z njimi pogumno spoprijemala in jih obvladala. Le pri zadnji preizkušnji si omagala.

Anka, mi bomo molili zate in spomine nate hranili v naših srcih kot dragocenost, dokler se ne bomo ponovno srečali. Tebe pa, lepo prosimo, da boš za vse nas, skupaj z mamo Afro in očetom Pepetom ter vsemi našimi dragimi rajnimi, priprošnjica pri Bogu!

Tvoji najdražji

SMRTI

PALMIRA BUZZINELLI UD. SLANICKA
Rodila se je 30. julija 1929.
Umrla je 14. julija 2014.
Pogreb je potekal 16. julija 2014.

ANKA (ANNA) KOMJANC
Rodila se je 9. marca 1945.
Umrla je 26. julija 2014.
Pogreb je potekal 29. julija 2014

JOŽICA (GIUSEPPINA) TERČIČ
Rodila se je 19. marca 1930.
Umrla je 15. julija 2014.
Pogreb je potekal 17. julija 2014.

EMA (EMMA) GORIUP
Rodila se je 15. aprila 1923.
Umrla je 15. avgusta 2014.
Pogreb je potekal 18. avgusta 2014.

ČESTITKE

Dekan Carlo Bolčina je 25. junija slavil 25. obletnico mašniškega posvečenja. Vsi člani števerjanske župnije in društva F.B. Sedej mu iz srca čestitajo.

1. avgusta je v Ščednem prvič zajokal mali Mattia Budin. Mamici Nadi, tatiču Robertu čestitamo, malelu Mattii pa želim, da bi zrastel v velikega in pogumnega fantka.

4. avgusta je Mitja razveselil mamico Martino Hlede, sestrnico Majo in tatiča Evgena Komjanca. Družinici želimo veliko nepozabnih trenutkov in prespanih noči. Malemu Mitji pa, da bi postal velik, pogumen in pošten fant.

Na križišču je ponovno priletela štoklja. Tokrat je, 16. septembra, osrečila dve družini hkrati! Ivan Komjanc in Andrea Bojić sta postala starša mali Noemi. Novonastali družini čestitamo in želimo, da bi mala Noemi ostala zdrava in pridna punčka. Petri Špacapan pa se je pridružila mala Jasna, ki je osrečila mamo Eriko in očeta Pavla. Družinici čestitamo in želimo obilo sreče in zdravja.

19. septembra sta gospa Mirka in gospod Marjan Terpin slavila petdeset let poroke. Društvo Sedej in uredništvo Števerjanskega Vestnika čestita zlatoporočencema in jima želi še toliko let medsebojne ljubezni in razumevanja.

DAROVI

N. N. daruje v spomin na mamo Jožico,
za Števerjanski Vestnik, 50,00€.

Agata Komjanc daruje za Števerjanski
Vestnik 25,00€

Aleš Komjanc, v spomin na pokojno
Anko Komjanc, daruje za Števerjanski
Vestnik 50,00€

L. H. daruje za Števerjanski Vestnik
157,15€

Glavni urednik in uredništvo Števerjanskega Vestnika se opravičujeta vsem bralcem, ker smo v prejšnji številki glasila pozabili podati nekaj splošnih informacij o 44. Števerjanskem Festivalu. Tega seveda nismo naredili namerno. Dnevi pred Festivalom so polni obveznosti in skrbi, v istem obdobju pa pripravljamo tudi drugo letno številko Števerjanskega Vestnika.

Upamo, da nam nihče izmed bralcev ni zameril in že vnaprej se opravičujemo, če včasih kaj pozabimo.

Hvala za razumevanje.

KUHARSKI RECEPTI

ŠMORN (PRAŽENEC)

Sestavine: 2 jajci, 3 dag sladkorja, 12 dag moke, malo soli, $\frac{1}{4}$ l mleka, rozine, namočene v rumu (po želji).

Postopek: beljake ločimo in naredimo sneg, ostale sestavine pa zmešamo in na koncu dodamo še sneg iz beljakov ter premešamo.

V ponvi stopimo maslo in nanj vlijemo precej na debelo mase. Ko malo zakrkne, testo potresemo z rozinami, ki so bile namočene v rumu. Ko je spodaj že lepo rjavo zapečeno, razrežemo na nekaj manjših delov in obrnemo, tudi če je zgoraj se malo tekoče.

Ko se popeče, ga z vilicami raztrgamo. Vendar ne na drobno in še nekaj časa mešamo na ognju, da se lepo zapeče. Potresemo s sladkorjem in postrežemo.

BLEJSKA GRMADA

Sestavine: 3 jajca, 130 g sladkorja, 140 g moke, pol pecilnega praška, 40 g kakava, po potrebi par žlic mleka; 1,2 l mleka, 3 jajca, 160 g sladkorja, 180 g ostre moke, 5-6 vanilijevih sladkorjev, 4-5 dl stepene sladke smetane; skodelica ribeza, pest nasekljanih orehov, 3 dl ruma, 5 dl mleka.

Biskvit: stepenim beljakom primešamo sladkor in postopoma rumenjake. Z veliko žlico primesamo presejano moko s pecilnim praškom in kakavom. V kolikor se nam zdi masa pregosta, lahko dodamo par žlic mleka. Dobljeno maso prelijemo v pomaščen pekač in pečemo pri 180 stopinjah dobre pol ure oz. dokler ni biskvit pečen.

Krema: med pečenjem biskvita penasto stepemo jajca in sladkor. Primešamo se ostro moko. Mleko nalijemo v večji lonec in v njem skuhamo omenjeno maso – z metlico pridno mešamo, dokler se ne zgosti. Odstavimo in primešamo vanilijeve sladkorje. Ohlajeni kremi primešamo stepeno sladko smetano.

Biskvit prerežemo na pol in obe polovici zares izdatno navlažimo z mešanico ruma in mleka. Prvo plast vrnemo v pekač z obodom, namažemo s polovico pudingove kreme, posujemo s polovico ribeza in narezanih orehov. Naložimo drugo polovico biskvita, kremo, ribez in orehe. Ohladimo v hladilniku.

Oboda pekača ne snemamo. Z veliko žlico zajemamo iz modela in nalagamo kupčke na krožnike – kot grmado. Po vrhu okrasimo s stepeno smetano in po želji s sani sladkim grehom in narezanimi orehi.

Namesto ribeza in ruma lahko uporabimo tudi višnjev liker, jagodov liker ali katerokoli kislasto sadje. To ni torta, torej mora biti biskvit toliko navlažen, da je kose kot pri torti nemogoše rezati.

PIŠKOTI IZ SAMO TREH SESTAVIN

Sestavine: 2 zreli banani, skodelica polnozrnatih kosmičev (cca. 120 g), pol skodelice mletih, oziroma zdrobljenih mandljev (cca. 60 g).

Postopek: banani z vilicami dobro zmečkamo, da nastane kaša. Kaši dodamo skodelico polnozrnatih ovsenih kosmičev in polovico skodelice mletih ali pa zdrobljenih mandljev. Vse skupaj dobro premešamo, nato pa z žličko zajemamo nastalo maso in jo odlagamo na papir za peko. Pečemo v ogreti pečici 15 minut na 170 stopinjah.

Mandlje se lahko zamenja s čimerkoli, saj osnova sta banana in ovseni kosmiči. Lahko jih delate z orehi, rozinami, cimetom

Evelin Bulfoni

